

Arrest

nr. 258 948 van 3 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. BOHLALA die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 22 oktober 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Voormeld artikel, dat een omzetting is in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn, voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die reeds dergelijke bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Malta.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "Er (...) echter geen enkele garantie" is "over het feit dat verzoeker opnieuw van zijn statuut zal kunnen genieten in geval van terugkeer naar Malta."

In dit verband wordt voorts het volgende geargumenteed:

"In het administratief dossier wordt echter geen enkel stuk toegevoegd dat enige betrekking heeft op het nagaan van de eventuele geldigheid ervan.

Er worden geen eurodac-documenten of enige communicatie met Malta toegevoegd waardoor zou blijken dat verzoeker vandaag effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Malta. Verwerende partij is dit concreet, voor verzoeker, dus niet nagegaan.

De enige informatie waarop verwerende partij zich wellicht steunt is een brief uitwisseling dd. 16.03.2020. Verzoeker heeft echter duidelijk verklaard dat zijn subsidiaire beschermingsstatus in Malta geldig was tot juli 2020 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verwerende partij is niet enkel onvoldoende nagegaan of verzoeker vandaag nog steeds van een beschermingsstatus geniet in Malta, maar is ook onvoldoende nagegaan of een vernieuwing eventueel mogelijk zou zijn in het concrete geval van verzoeker.

Verwerende partij geeft geen informatie over de mogelijkheden of maatregelen voor het vernieuwen van deze titel en er is bijgevolg geen zekerheid over het langdurige en permanente karakter van de verblijfsstatus of verblijfstitel van verzoeker in Malta. In het bijzonder moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker enkel een subsidiaire bescherming toegekend kreeg (en niet als vluchteling werd erkend)."

Verzoekende partij gaat met haar argumentatie evenwel voorbij aan volgende motivering in de bestreden beslissing waarbij (zij) expliciet en duidelijk wordt gewezen op het onderscheid tussen enerzijds de internationale beschermingsstatus, in casu verzoekende partij haar subsidiaire beschermingsstatus, die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn), en anderzijds de daaraan gekoppelde verblijfstitel, die in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar is:

"Uit de elementen die voorhanden zijn [briefwisseling Maltese asielinstantie dd.16.03.2020], blijkt dat u reeds

internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Malta. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd. Weliswaar uitte u twijfels over de geldigheid van de u verleende subsidiaire beschermingsstatus omdat de geldigheid van de Maltese documenten die u hiertoe had verkregen (paspoort, bewijs van toekenning subsidiaire beschermingsstatus, identiteitskaart) zou zijn verlopen in juli 2020 (CGVS, p. 3-4). Welnu, overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven

op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Malta, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).” (eigen vetdrukking)

Verzoekende partij werd bovendien tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal reeds op het betreffende onderscheid gewezen, doch lijkt hier in haar verzoekschrift opnieuw aan voorbij te gaan.

De Raad wijst er in dit verband op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu gelet op de briefwisseling met de Maltese asielinstanties waaruit blijkt dat in het verleden aan verzoekende partij in Malta internationale bescherming werd toegekend, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en er haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3. Malta is, net als België, als lidstaat van de Europese Unie gebonden door het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij in Malta verzekerd zijn, dat zij er een bijzondere bescherming geniet tegen refoulement, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend en duurzaam van aard is, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, en dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend (in de zin van artikel 3 van het EVRM). Er kan tevens in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij in Malta geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4.1. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Malta geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo luidt de beslissing, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekende partij haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.3. De Raad wijst erop dat het, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie), waar eerder al in de bestreden beslissing naar werd verwezen, aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat werd verleend, in haar geval Malta, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 88 e.v.).

Verzoekende partij kan dit doen, zo wordt toegelicht in de rechtspraak van het Hof van Justitie, door concreet aan te tonen dat de door Malta geboden bescherming niet langer effectief of toereikend is, met name dat er in Malta sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekende partij haar terugkeer naar Malta tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is” volgens het Hof van Justitie slechts “bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”.

Volgens het Hof van Justitie wordt “die drempel (...) dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a./Duitsland, § 90 en 91 en arrest HvJ 19 maart 2019, C 163/17, Jawo/Duitsland, § 92 en 93).

4.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Malta zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Malta werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond wordt overwogen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden zoals het moeizaam rondkomen van de combinatie van loon en uitkering, een gebrek aan financiële middelen om een opleiding te volgen, moeilijkheden om een betaalbare huurwoning te vinden, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta slachtoffer bent geworden van discriminatoire incidenten met derden (discriminatie op de huurwoningenmarkt, beledigingen door particuliere personen), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.”

Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch toont niet concreet aan en weet niet te overtuigen in zoverre zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij in Malta geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen. Zo blijkt uit haar verklaringen dat, ofschoon zij moeite had om rond te komen, er een overheidstoelage kreeg, dat zij er een werkvergunning had en actief was op de arbeidsmarkt -“Ik werkte legaal zes jaar en half in Malta” (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 oktober 2020, p. 5)- alsook dat zij er, niettegenstaande dit veel moeilijkheden met zich meebracht, onderdak had. Verzoekende partij had er dus wel degelijk toegang tot en kon gebruik maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen en huisvesting. Waar zij er thans op wijst dat “Malta, net als vele andere landen, momenteel een grote gezondheids crisis doormaakt, namelijk de Covid-19”, toont verzoekende partij niet aan dat zij geen toegang heeft tot de Maltese gezondheidszorg.

Bovendien gaf verzoekende partij ten aanzien van de commissaris-generaal expliciet aan nooit, laat staan officieel klacht te hebben ingediend naar aanleiding van racisme of enige vorm van het niet respecteren van haar rechten (Ibid., p. 6).

Landeninformatie, zoals de informatie van AIDA waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Malta, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Een dergelijke algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Malta en de discriminatie waarmee zij geconfronteerd worden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Malta, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

4.5. Verzoekende partij toont immers niet aan dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Malta geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Malta in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Malta heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Malta een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Malta te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt aldus allerm minst, laat staan op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Malta kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Malta werd verleend, kan stellen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Malta."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, stelt de verzoekende partij geen commentaar te hebben op de beschikking, maar benadrukt dat zij in Malta in een hotel werkte en daar gediscrimineerd werd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter zitting volgende grond van voormelde beschikking:

"4.4. De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Malta zijn aldus, zoals aangegeven door het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Malta werd verleend, te weerleggen. Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Verzoekende partij werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waar op goede grond wordt overwogen:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden zoals het moeizaam rondkomen van de combinatie van loon en uitkering, een gebrek aan financiële middelen om een opleiding te volgen, moeilijkheden om een betaalbare huurwoning te vinden, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Malta slachtoffer bent geworden van discriminatoire incidenten met derden (discriminatie op de huurwoningenmarkt, beledigingen door particuliere personen), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade."

Verzoekende partij beweert weliswaar op algemene wijze, doch toont niet concreet aan en weet niet te overtuigen in zoverre zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij in Malta geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen. Zo blijkt uit haar verklaringen dat, ofschoon zij moeite had om rond te komen, er een overheidstoelage kreeg, dat zij er een werkvergunning had en actief was op de arbeidsmarkt -"Ik werkte legaal zes jaar en half in Malta" (notities van het persoonlijk onderhoud van 16 oktober 2020, p. 5)- alsook dat zij er, niettegenstaande dit veel moeilijkheden met zich meebracht, onderdak had. Verzoekende partij had er dus wel degelijk toegang tot en kon gebruik maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, zoals tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen en huisvesting. Waar zij er thans op wijst dat "Malta, net als vele andere landen, momenteel een grote gezondheids crisis doormaakt, namelijk de Covid-19", toont verzoekende partij niet aan dat zij geen toegang heeft tot de Maltese gezondheidszorg.

Bovendien gaf verzoekende partij ten aanzien van de commissaris-generaal expliciet aan nooit, laat staan officieel klacht te hebben ingediend naar aanleiding van racisme of enige vorm van het niet respecteren van haar rechten (Ibid., p. 6).

Landeninformatie, zoals de informatie van AIDA waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Malta, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Een dergelijke algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Malta en de discriminatie waarmee zij geconfronteerd worden, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Malta, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft." (eigen onderlijning).

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door ter terechtzitting te benadrukken dat zij in Malta in een hotel werkte en daar gediscrimineerd werd, gaat zij niet in op de gronden van de beschikking, laat staan dat zij erin slaagt hier afbreuk aan te doen. Zo wordt op pertinente wijze vastgesteld: "Bovendien gaf verzoekende partij ten aanzien van de commissaris-generaal expliciet aan nooit, laat staan officieel klacht te hebben ingediend naar aanleiding van racisme of enige vorm van het niet respecteren van haar rechten (Ibid., p. 6)." De verzoekende partij stelt tevens geen commentaar te hebben op de beschikking en de Raad besluit dan ook dat zij geen elementen aanbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS

toegevoegd griffier. .

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS